

**dirk vekemans /vuur zal het
stelpen wel stoppen**

*10 geboden voor het nieuwe
millenium*

KLIM

Niets.

Klim dicht, schuif
 hoger, vul je neus. Iets
 hoor je toch. Nee,

niets :
 een hiaat in de tijd
 is haar vlees in dat kleed, hoe je ook hapt
 & je klauwt & dadelijk toch wordt
 een kras die je maakt op haar wang
 tegen de gang in het fort, je huid wordt
 godverdomme een harnas, een slagschip
 meert aan in je hoofd & je briest
 & je ratelt je geboden : blijf in beweging of
 je vriest weg of
 ze waait pijlen, zwenkt
 met een scherm dat werelden spiegelt.

Die grimas, die twijfel : weet ik het hier, ken
 ik haar daar, snij ik hout als ik steel
 met mijn haat en een vinger
 gekruist?

Dekselse doos, de spin erin
 is helemaal boos : **praat 's**
normaal (hoor je ook
 haar poten op het karton ?),
zeg wat je wil (is er
 nog ?), **koop mij**
dan op. Belegerd geniet ze maar

uiteindelijk staat op de top
 elke vezel gespannen
 een woord lang
 op hetzelfde te wachten.

RAM

Nee. Net niet zoals ik het dacht barstte de tijd
los vannacht in mijn bevroren geheugen :

dat van dat likken aan snedige pegels
& het dooien volgde niet, had
niks in haar land verloren.. Vloedgolven, ja
& enkele kudde bloeddorstige wolven. Een
man is een vluchtpijp, verzuchtte ik
alsnog met ter staving het kreng
van een mol in de hand. Kom :
sla dit blad maar gauw om.

Sneeuwt 's morgens weer de getekende dag
als beton in mijn zomer : laag na
laag op een streep op een punt
op het bulderend grinniken
van de ezel die god voor één van zijn
zonen bedacht. Strompel de stad in,

vernuftige meester, verhakkel die slogans,
wakker de dood aan voor de smeulende gaten
in het masker van knapen. Pluk maagden, splits
de dag, ram je licht met kabaal in de nacht :

**helder wordt enkel de huid
& het zwijgen daaronder.**

SPRING

*& met de kramp van een kussende tiener
hou je de ogen gesloten
& zo stond je net nog de stad & het licht
& de stank van je lijf te schudden
zoals een hond zich het kanaal afschudt
& er jammerde doodernstig een dierenbevrijder
om de geur & de omvang van sterfte
in de plooiën die ze dagelijks het niets instrijkt,
& het werd koud & een peuter
krijgde zich liever een zuurstofgebrek
dan nog één stap te verzetten ...*

Polyfone gezangen verzin je
slechts als de aanzet er is & al
krabbel ik toch overeind
met mijn lichaam van lood
op de andere oever, ik

heb nooit gesprongen. Of had ik
dan zwijgend de beentjes in braakballen
moeten tellen & bij de kleinste vergissing
de oorzaak herkennen ? Het schaakbord
je gezicht inkeilen ? Het hotel uit,
de straat op en in de regen transfigureren ?

*...je huid is een spiegel, je kromt
in je kader, nog één woord
& je spat uit elkaar...*

Overigens, nu, naast dit glas,
kan ik hier nog letterlijk sterven
of moet ik weer helemaal
van voorafaan ? Kijk :

je springt

WERK

*De spin
schakelt zich in : je zuigt
op het darmpje tot het putwater
met vliegjes & larven een mond*

*vult, uren volstroomt, bij het eten
de enkels, bij de koffie de knieën,
bij valavond het borstzakje,
tot je met krakende wervels
& barstende lippen lucht staat te happen.
Een monnik in een asgrauwe pij
komt dan plichtsgetrouw langs om met wasbleke
vingers in je lichaam te roeren : tijd voor de tram. Ik*

*is het lam in de gloed van een ander, jij
bent te laat & vergruizelt, hij wordt geslacht. Conversaties
pletten zich met grotere aandrang tot moes
in een hoek van het plafond & er wordt minder
& minder naast je gezeten, ingepakt links
& opgeruimd rechts. Je zet eelt
op het beeld, verweeft het geheel,
vergrendelt het bederf :*

*haal je hand boven tafel, wrijf
op je palm, kijk nog even in die glans
naar je zwaard & de bijl*

*in het hoofd van die vluchtende
klomp bij het raam. Ruk je los,
schaaf je huid, werk je wapens*

de deur uit.

WROET

Ik sta gebundeld in de weide : stokje
arm, stokje been, klompje hoofd &
draadjes filterhaar. Het is nacht, wat
dacht je. De hemel zit potdicht, pers-
lucht onder plakken koopjeswolk. Ga,

had ze gezegd, ga & breng mij
de blauwe muren van het licht. Ik
aarzelde. Wèg hand. Ga & breng
mij **de zingende vlam in het hart**
van de zon. Ik stamelde. Wèg
andere hand. Ga, begon ze weer,

maar ik strompelde al de schuur
uit, spuwde vuur in het rijk der
drie potentaten, zaaide verderf
onder de goden & zette de onderwereld
in lichterlaaie. Geen weg terug, niets

kon mij troosten. Ik moordde tot ik dacht
het einde van de tijd bereikt te hebben,
tot ik, verblind door de leegte rondom mij,
mijn lichaam offerde op het blok
van de vreugde. De laatste vergissing.

Ik sta gebundeld in de weide nu: stokje
arm, stokje been, klompje hoofd &
draadjes filterhaar. Het is nacht, wat
had je gedacht. De hemel zit potdicht,
perslucht onder plakken afslagwolk. **Wroet,**

verdoemde.

VLUCHT

Hier, machinaal.Zet
 ik een stap, dan zindert een uur lang
 de bodem & kletteren honderden kaders
 op zoek naar mijn stilstand :

ik & mijn gekken & de junks van de stad
 met die dankbare blik van herkenning
 als een teek in mijn vel &
 ik moet wel bewegen of de tijd brandt
 door op mijn iris of ik raak weer
 verstrikt in de richting
 van wegebbend water of ik dans
 op het wegdek de dans
 van een net aangereden kater. Het zicht
 is alles bij de vent die je zoekt in dit vlies.

& daar, uitgesneden : gekartelde letters
 verankerd aan trossen tentakels met
 ijzerklemmen haaks in de vleugels
 geslagen lig ik *en bloc* te slapen, wek
 mij & durf er dan maar 's naast te kijken

(een spoor van licht op een laag
 op het licht zie je mijn trekken,
 het onstuitbaar verglijden van klei
 uit dit huis naar een wakkere bakker).

Immer dat brakke, die dode kompanen, tot
 je denkbeelden letterlijk kreunen herhaalt
 zich het verdonkerd gefluisterd bevel:

zet je mond als een glas op mijn mond,
 activeer in je lijf als een bom dit bestand
 & vlucht met een dreigende hand aan de lont.

**Voor minder zal niemand van ons
 zich nog een haartje verroeren.**

ZOEK

*Brussel–Parijs: je huid is de trein,
het treinstel krimpt in je hand
tot je zit, je zit als gegoten.
Fijn : je vertrekt, die klamme koepel uit, zie
het overtollige vlees de wanden afglijden
in de velden rondom, hoor de nijvere boer
karretjes bevroren beelden kraken in de keer
van de voer, prik je oog in de zon, beluister
de pompen die het roest & de maagden,
het vet & de kruimels de putten in persen.
Gods zweet flitst in de hals op het raam
waar de gespaarde nimf in hebbertig engels
honderduit hangt te praten, buitensporig
in & uit je lijfgeur wolkt, uit je eigen
adem ploft, je beste hoofd verfrunnikt,
een enkele wens met zichtbaar genot
in het scheurzieke grauw vergooit.*

*Reizen verheldert : leg je vinger
op de dansende lijn : richtpunt, ronding,
vork & jump & richtpunt, ronding, vork
&...*

*De helft
van het compartiment haakt de neus
in een plooi of kraakt schaaldieren
met glimmend metaal aan het uiteinde
van knoestige dromen. De rest
heeft nog kijkdozen & iets
te herhalen: koop je mama, eet gezond,
verberg je tong. Iemand heeft danig
zijn leven gebeterd.*

*Schuift het gat
in de stad over het stremmende staal, zit
je vuist plots gebald in haar ruimte,
sta dan op, spring ogenblikkelijk op
een ander platform, stuik onderdoor,
storm een park in, breek de aarde open,
boor je tand in het ei & slurp tot je
snurkt tot de volgende*

*avond. Wroet je los, werk je lijf bovengronds,
klim het dak van de tijd op. Bloedrode
hemel. Elke stad is dezelfde : zoek
de stroom, hoor het dreunen
van glijdende gruizels, zie het getril
in de verbleekte vitrines, adem & spring,
voeg deemoedig je scherven
bij die malende gletsjer, voel
hoe je uitdeint, bewonder :*

niemand ligt boven, niemand ligt onder.

NEEM EEN STAD , PLOOI ZE OPEN

Kennis (Avignon)

Zeefdruk van een werelddeel : ik heb
 een vinger in de inkt, leg
 hem eruit, verscheur
 de vrede op papier. Gedachtengang

waaraan bij benadering nooit een einde
 komt. Schreeuwlelijk verhard
 wil je die bloedvrouw op haar punt
 doen verklonteren : dat het niets

is, wat je wou, hoe je
 het haar zeggen zou. Doordraven, langer
 dan goed voor je is. *Schuw niet*
die verbijsterende hemelbreedte
tussen de kramp in je voet
& het spoor op beton

van een slak zonder huis
tot een steenwormpje dood,
als je wil dat ik kom.

Daar had je het, die eerste keer, je denkt
 geef mij een hamer een muur een stel
 krammen dat ik die haarbos vernagel, die
 sterfblik veranker, dat gebaar op een plankje
 vastspijker. Eén stap verder, een klik
 & onmiddellijk krijg je een algehele
 leegloop van kranen, stortvloed van flessen,
 klaterend glas in een spiegelpas
 haat. De aarde vergalt ondertussen, &
 zeeën bederven, maar vuur zal hier nog
 het stelpen wel stoppen (Koop, kerf
 je naam in dat lichaam & haast je want

**een lijk struint inmiddels door de duinen, krijst
 een meeuw aan dat het béter kan schuimbekken,
 snéller plukken, langere dagen kloppen**

) : *Is er een wens in je hart, een voorkeur*
van vinger, macht in het wit van je lach ?
Wat heet behoedzaam als je vel
toch al openligt ? Kleumt de zon
morgen een klad kleur op je tong ?

Feest (Aarschot)

‘They don’t know who they are, either !’
Luciano Berio, Sinfonia, III

Strijkers ! & de snaren staan al te springen.
 In een uithoek wil zonodig een papperig blondje
 met de billen stevig in het zeil gedrukt
 een bloederige torso met repen spek beslaan.
 Ze weet nochtans best van net nog in de krant
 dat er aldus water in de tent belandt.
 Luchtafweergeschut ondersteunt haar lijdzaam,
 slag op slag, met plukjes licht in de lucht.
 Torso in kwestie murmelt kathedraalgezangen, sist
 centrifugaal het stof wegweg van de frees,
 klappertand tot het stilvalt, omstuikt
 & hits braakt : het ritme zit goed
 het tempo is er, de nooddrift &
 beverig begerige hufters schuiven af, schuiven aan,
 passen beschikbare titels aan. Doodshoofd
 met ambitie heeft een ouwe Messerschmidt
 bemand & hakt met beleidsfehige precisie
 hier en daar een rijtje halfmidden. Dit soort
 meesterschap verwerf je niet zomaar, vereist
 een

Barst. Breekpunt plots in een brei
 kokhalzende reisreporters : het
 Wicht is er, twee gibberende heksen
 ondersteunen haar vleugels, een dwerg
 dwingt met moeite haar slagstaart
 de grond af. Kröfel Krapunzel stormt
 uit de boxen met een oude lachslang
 over de val van de muur. Een zweetzak
 parelt uit de nok omlaag met de vraag
 Was het nu rood of blauw ? Sluiers
 buikdansen het antwoord en de tent
 omploft. Feilloze wakslag, die schijf.

Ik ben er weer, plots, want ik voel mijn buik
 zich bedenken : stroom is niet
 éénieder gegund, er wordt in verdere
 steden nog verdeling gepredikt : twee
 maten, twee dagen, een duizendtal
 driemasters om het plat van de aarde
 te besnijden. Kommer & kwel,
 uiteraard, maar dit soort hardnekkigheid
 krijg je de kop niet ingedrukt. Zwelg
 wat je wil, een lijflied blijft kleven.

*Klok in je keel, hand op je hals :
waar eindigt mijn hand, waar start
het gebaar ? Buitenbeeld waggelt
als immer de tovenaar, wijst met zijn stok
naar het woord in je haar, vraagt of je nog vonkt.
Of je nog vonkt? Je huid schroeit handen,
je ogen verblinden, de geur van je haar
ligt in een zak op de stad, je brandt door,
je bent helemaal klaar met de aarde
je flitst uit dit leefdal, los van ons, los
van die zompige dampende spartelkom.*

Protocol (Golgotha)

Neem een stad. Plooi ze open. Hangt er een peertje naakt in een cel te gloeien? Zeg ik teveel als ik om het uur een kom rozig water door een sjofele sprinkhaan in de sterfput laat ledigen?

Plooi ze weer dicht.

Vraag dan verder ook maar niet meer naar wat niet het geval is. Krijgen doe je mij toch niet.

In of ex, wat maakt het uit : de laatste golven ebben weg, verstrooien de asse in de bak voor mijn neus tot een vorm van gelegenheidsvisioen. Kijk, daar heb je haar weer, onweerlegbaar. Een berg stormt ze af. Zo snel als ze kan, om de beweging daarin niet te voelen. Beetje zoals ik doe als ik wekenlang stokstijf het draaien van de zon rond mijn hoofd sta te ontkennen. Beneden gekomen wenkt ze wulps naar iemand die bleef bovenstaan : **zie je nu wel, hoe makkelijk dat was ?** Geen reactie. Trekt de stof tot een strik op haar borst : **kom je dan niet ?** Geen kik.

Ze gaat weg, bergt haar rug in de kast van dit land. Bovenaan haakt de man zijn armen uit het kruis & het vervolg laat zich raden : hij daalt & met hem de massa kreunenden onder hem.

**Al die onzin is & blijft
teveel voor een man alleen.**

KOOP

Oostende : er waait zout aan & roest
 uit de bunkers. Zon splijt het plein,
 James trekt de lijn, er wordt al flink
 doorgestapt. Een stoet weldoeners
 zwingelt in steeds scherpere hoek
 de kerkklokken aan. Torpedo's bonzen
 dreigend tegen de stalen verankering,
 de dag wordt gewogen, een veertje
 maakt het verschil. Het jongetje
 met kniebroek in de glazen kooi
 stelt zich op om Munch te vertolken,
 het gejammer versterkt zienderogen.

Gespikkelde scharrels overspoelen
 het plein, kletsen zwoel op de ramen,
 rijgen fietsers & voetgangers, spatten
 als inkt op de krijsbus, op de crashende
 auto's, de tram derailleert, een hamburgertent
 implodeert met geweld. Achter
 gecertificeerde barricaden inspecteert
 een ober het werken der koeling, wrijft
 de gemoedsrust indachtig het bloed
 op de glazen tot een fijne, rozige waas,
 dipt een slurf in de bak aan je sokkel
 & sproeit naarstig de tafels. Rokjes
 benen ondertussen klanten uit, een
 warrige blouse kwakt handenvol merg
 in de pot, stapelt plukken haar, roert
 de brokken om. Een oudere vrouw
 weent voor het eerst in jaren, zet zich
 snikkend op de stoeprand. Nergens
 is een mens meer reptiel dan eenzaam
 in zee, trappelend met slechts het hoofd
 boven water. Enkele tellen verder
 hoeft niemand nog te wachten. Slim
 van je, om je in dat beeld te verschansen.
 Natuurlijk, het was al verkondigd, je zag
 het geschreven, je las wat er stond :

**koop, kom erin nu het kan,
 de korting komt wezenlijk later.**

KERF

*Plooi mij toe, zet
je nagel op de vouw, beeindig
& verzegel mij (steeds weer
dat glas, het valt
uit je hand, de hele tijd al). Zwijgen
is soms meer dan een plicht.*

*Het is voldoende, oppert
een klerk met kennis van zaken,
zó de trappen af te kunnen dalen, éénmaal
voet na voet nauwkeurig dat dalen in je ziel
te kunnen kerven, dat wat volgt
daarvan herhaling is of naar de herinnering
een aanloop, van je ongeduld de ergernis.*

*Mooi zo : kerf
met je hoofd, met je hand,
schop een streep in het zand,
beitel je beeld in de golven, spel
je misdaad, je schuld & je boete
op een blad van de zon. Richt
je haat op de cirkels van meeuwen, druk
op delete & wiebel met je tenen
op de rand van de wereld.*

*Maar plooi mij toe : zo
is het genoeg.*

Toe nu.